

Arrest

nr. 289 866 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die enkel handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 4 januari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2021 dient de eerste verzoeker in eigen naam een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van descendent van een Belgische onderdaan, met name zijn vader O.A.

1.2. Op 21 januari 2022 dienen de verzoekers als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind O.S. voor hem een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belgische onderdaan, met name de heer O.A., die de grootvader is van de minderjarige O.S.

1.3. Op 7 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake verzoekers eigen verblijfsaanvraag van 8 december 2021 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 18 november 2022 beslist de gemachtigde inzake de voor O.S. op 21 januari 2022 ingediende verblijfsaanvraag eveneens tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze laatste beslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd op 5 december 2022 aan de verzoekers ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2022 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).2010

Geboorteplaats: B.-A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn grootvader O. A. (...) (xxx) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Op het moment van de aanvraag was betrokkene minderjarig.

Art. 40bis, §2, 3° stelt: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.’

De aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de vader, de genaamde O. Ad. (...) (RR: xxx). Het is redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootvader van het kind te voegen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader. De aanvraag van de vader, de enige wettelijke vertegenwoordiger van het kind dat zich in het Rijk bevindt, werd geweigerd. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de vader te scheiden.

Voor zover de vader wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van zijn eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootvader, dient te worden opgemerkt dat er helemaal geen ouderlijke toestemming is van de moeder om zich met de vader te vestigen in België, om maar te zwijgen van een toestemming om de kinderen bij de grootvader achter te laten in België - een grootvader waar het kind bovendien niet eens bij inwoont.

Bovendien is er evenmin officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de grootmoeder.....) waaruit zou kunnen blijken dat de grootvader over het recht van bewaring zou beschikken. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders gezamenlijk het recht van bewaring over hun kind. Voor zover het kind ook niet bij één van beide ouders wonen, oefenen beide ouders overeenkomstig art. 374 BW nog steeds het ouderlijk gezag uit. Voor zover de ouders dit wensen

over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (art. 392 BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van het kind.

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben tijdig een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het verzoekschrift voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In de syntheseseminarie wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"DE BESTREDEN BESLISSING WERD LAATTIJDIG GENOMEN

- Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook van het vertrouwens – en rechtszekerheidsbeginsel.

- Schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In casu diende eerste verzoekende partij een aanvraag tot verblijf in voor de minderjarige zoon van verzoekers op grond van artikel 40ter Vw. De referentiepersoon in deze betreft de Belgische grootvader van het kind (vader van verzoeker sub 1).

Aangezien de verwijzingen naar de wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het gedinginleidend verzoekschrift alhier voor herhaald beschouwd worden.

In casu werd de bestreden beslissing genomen tien maanden nadat de aanvraag werd ingediend en bijgevolg laattijdig is.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris derhalve gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”, zoals in casu het geval is.

De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen.

Uit een intern synthesesdocument opgesteld door verwerende partij op 26.07.2022, hetwelk zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verwerende partij liet verstaan dat niettegenstaande de termijn bedoeld in artikel 42 Vw. niet gerespecteerd werd, er alsnog een weigeringsbeslissing zou volgen.

Nadien is verwerende partij hiertoe evenwel niet overgegaan totdat verzoeker sub 1 zich op 17.11.2022 aanbood op het gemeentebestuur van Sint – Jans – Molenbeek teneinde te weten ofwel de beslissing in kwestie in ontvangst te kunnen nemen dan wel om afgifte van de verblijfskaart te verzoeken. Dit laatste weigerde het gemeentebestuur echter te doen niettegenstaande er geen beslissing voor handen was. Blijkbaar is verwerende partij vervolgens daags hierna overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing en werd verzoeker sub 1 uitgenodigd op 05.12.2022 om er kennis van te nemen.

Vermits er in casu sprake is van een vervaltermijn dient het gevolg dat de wet verleent aan het uitblijven / manifest laattijdig treffen van de beslissing plaats te vinden, i.c. erkenning en afgifte van het verblijfsrecht.

In zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.”

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding, als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt “dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”.

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is en dat het hierbij gaat om de termijn voor het nemen van de “beslissing”.

Dit wordt ook bevestigd in de bewoordingen van artikel 52, §4 Vb. hetwelk mede uitvoering geeft aan artikel 42, § 1, eerste lid Vw. en waar sprake is van de situatie “waarin geen enkele beslissing is genomen” binnen de in het voornoemde artikel 42 Vw. bepaalde termijn.

Vermits in casu binnen de termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, werd artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet geschonden en dient deze aanleiding te geven tot het gevolg dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

In casu dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon een statische Belg betreft, zodat gesteld kan worden dat het om een zuiver interne situatie gaat, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

Verwerende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (cf. arrest DIALLO t./ België dd. 27.06.2018 (C 246/17, ECLI:EU:C:2018:499), het arrest van dd. 20.11.2019 (X t/ Belgische staat C 706/18) hetwelk derdelanders betreft), zoals zij in haar nota met opmerkingen doet.

Zie ook in die zin een arrest van de Raad van State dd. 24.10.2017:

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar minderjarige Belgische zoon, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Dit blijkt overigens ook niet uit het administratief dossier. Aldus staat het buiten elke betwisting, en wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als ander familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik

heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te genieten als familielid van een Belg en concludeert hieruit dat verwerende partij 'in het licht van het arrest Diallo niet verplicht was om een beslissing te nemen binnen de gestelde termijn van zes maanden', terwijl zij zich niet dienstig op deze rechtspraak kan beroepen.

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan noch de verzoekende partij noch de verwerende partij dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Zie in die zin ook het arrest van Uw Raad nr. 246 631 dd. 22 december 2020 (RvV 246 631 dd. 22.12.2020):

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst louter volledigheidshalve op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. De vader van verzoeker moet dus als een statische Unieburger worden beschouwd (zie tevens supra). (...) Waar de verwerende partij verwijst naar het Diallo-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat het Europees recht – zoals verduidelijkt in het arrest DIALLO – immers niet toelaat dat de overschrijding van een beslissingstermijn ertoe zou leiden dat automatisch een verblijfskaart wordt toegekend – en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij de gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van een statische Belg, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verwerende partij vervolgt dat het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig is omdat een uniforme, Europeesrechtelijke interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de overschrijding van de daarin gestelde termijn niet kan leiden tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.

De door de verzoeker ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid worden geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Voor het overige verwijst de Raad naar wat hierboven al werd uiteengezet."

Het betoog van verwerende partij in haar nota met opmerkingen is nagenoeg geheel gesteund op de rechtspraak van het Hof van Justitie terwijl de situatie van verzoekende partij niet Uniconform dient te worden beoordeeld. Het is enkel wanneer dit wel het geval zou zijn dat de nationale wetgeving die met het desbetreffende Unierecht niet in overeenstemming zou zijn, gebeurlijk buiten toepassing dient te worden gelaten. (zie ook RvV 225 296 dd. 27.08.2019; RvV 268 932 dd. 24.02.2022).

Gelet op de feitelijke elementen in het dossier dient besloten te worden dat de juridische beoordeling ervan niet Unieconform kan geschieden, daar het een zuiver interne situatie betreft.

Aangezien verwerende partij voorts stelt dat de verblijfsaanvraag voor het kind gezamenlijk geschiedde met de aanvraag voor een verblijfsrecht voor eerste verzoeker, zijnde de vader.

Nochtans had eerste verzoeker een aanvraag ingediend op 08.12.2021, waarin op 21.01.2022 (moment waarop de aanvraag voor zijn minderjarige zoon werd ingediend) weliswaar nog geen beslissing was getroffen. De aanvraag van verzoeker dd. 08.12.2021 werd geweigerd op 07.06.2022.

Verwerende partij kan haar onwettig handelen niet ondervangen door te oordelen 'in die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader'. De onderliggende context van de verblijfsaanvraag of de motieven die verzoekers hebben doen geen afbreuk aan het pertinent laattijdig karakter van de getroffen beslissing en de nietigheid ervan die deze laattijdigheid met zich brengt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het kind fysiek inwoont bij haar beide ouders, dat eerste verzoekende partij in haar naam en voor haar rekening een verblijfsaanvraag indiende in functie van de Belgische grootvader alsook dat, en dit wordt door verwerende partij onjuist uiteengezet in de bestreden beslissing, er in het dossier wel degelijk een ouderlijke toelating van de moeder in het administratief dossier aanwezig is waarin zij haar akkoord geeft aan eerste verzoekende partij om zich met het kind in België te vestigen. Voor zover zij deze toelating niet uitdrukkelijk aan de grootvader verleend heeft, verleende zij wel de toelating aan de vader om voor hun zoon de nodige stappen te ondernemen om het kind administratief in regel te stellen, hetgeen hij ook, reeds meermaals, gepoogd heeft te doen. Er werd door verzoekende partij sub 1 immers een identieke verblijfsaanvraag ingediend op 10.06.2021.

Er mag verondersteld worden dat de moeder van het kind hiervan op de hoogte is:

- *Zij gaf immers een geschreven toelating aan verzoeker sub 1 om hun kind administratief in regel te stellen in België,*
- *Zij is uiteraard op de hoogte van het feit dat verzoeker hier zijn beide ouders heeft wonen en dat zijn vader de Belgische nationaliteit heeft,*
- *Zij heeft zich in de afgelopen jaren nooit verzet tegen de verblijfsaanvragen die voor haar zoon werden ingediend door vader, integendeel deze werden ondervangen door de gegeven geschreven toelating van verzoekster sub 2 aan verzoeker sub 1, waar overigens door verwerende partij nooit eerder een opmerking over werd geformuleerd en dus door haar als afdoende werd beschouwd;*

Uit de gegevens aanwezig in het administratief dossier (cf. bv. een politieel verslag dd. 10.01.2022) blijkt bovendien dat zowel beide verzoekende partijen als hun vijf minderjarige kinderen samenwonen op hetzelfde adres. Verwerende partij heeft kennis van dit verslag nu het deel uitmaakt van het administratief dossier.

Verzoekende partijen leven aldus samen en delen het recht van bewaring. Bovendien en bijkomend gaf tweede verzoekende partij aan eerste verzoekende partij schriftelijk en uitdrukkelijk de toelating om alle nodige stappen te ondernemen teneinde de administratieve situatie van hun zoon in regel te stellen, hierin dient de verblijfsaanvraag in functie van de Belgische grootvader begrepen te worden.

Verwerende partij is van dit alles op de hoogte, maar biedt geen correcte weergave van deze feitelijkeheden, zodat er bijgevolg sprake is van een schending van haar materiële en formele motiveringsplicht, meer de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vermits verzoekende partijen ook gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kind uitoefenen beslissen zij waar hun kind verblijf zal houden. De procedure van artikel 40ter Vw. vereist niet dat het kind zijn intrek zou nemen bij de grootvader, wat in casu ook niet het geval is.

Alleszins kan uit het administratief dossier afgeleid worden dat beide ouders akkoord zijn om hun kind administratief in regel te stellen in functie van de Belgische grootvader van het kind waarbij het indienen van een verblijfsaanvraag door eerste verzoekende partij voor zijn minderjarige zoon, gesteund door tweede verzoekende partij gelet op de geschreven toelating harentwege, in casu geen overdracht van de voogdij behelst of nog, van het ouderlijk gezag, over het kind aan de grootvader.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de grootvader veelvuldig gelden overmaakt(e) aan eerste verzoekende partij met wie het kind fysiek gezin vormt.

Er valt dan ook niet in te zien waarom het toestaan van de verblijfsaanvraag voor het kind niet zijn belang zou dienen, wel integendeel.

Verwerende partij heeft de verblijfsaanvraag van de kinderen van verzoekende partijen niet dan wel laattijdig onderzocht en nam geen beslissing binnen de termijn van zes maanden, zoals opgelegd in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing is dan ook buiten de wettelijke termijn van zes maanden genomen en dus onwettig.

Het blijvend talmen van verwerende partij en het daarmee in het ongewisse laten van verzoekende partijen omtrent de uitkomst van de ingediende verblijfsaanvraag brengt een schending met zich van de aangehaalde wetsbepalingen alsmede van het vertrouwens – en rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is in de hierboven beschreven mate gegrond. Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit zijn geschonden alsook de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is nietig.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekers hebben in de aanhef van het enig middel gewag gemaakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, doch de verzoekers hebben verzuimd om in hun verzoekschrift concreet toe te lichten in welk opzicht de bestreden beslissing deze rechtsregels zou schenden. Zo kan uit het uitvoerige, doch louter rechtstheoretische betoog omtrent de voornoemde rechtsregels, nog niet worden afgeleid hoe deze rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Waar de verzoekers bepaalde vaststellingen, die in de bestreden akte zijn opgenomen, inhoudelijk betwisten en waar zij hieruit afleiden dat de bestreden akte *“geen correcte weergave (biedt) van deze feitelikheden, zodat er bijgevolg sprake is van een schending van haar materiële en formele motiveringsplicht”*, gaat het om een kritiek die niet dienstig kan worden aangewend ter ondersteuning van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en/of artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een toelichting bij de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting in het verzoekschrift van de wijze waarop de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, is het enig middel wat dit betreft niet-ontvankelijk.

3.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon O.S., voor hem op 21 januari 2022 een aanvraag indienden met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische grootvader, de heer O.A., en dit in toepassing van artikel 40 *ter juncto* 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2022 heeft de gemachtigde deze aanvraag geweigerd middels de thans bestreden beslissing. Deze gegevens worden niet betwist.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Het is hierbij niet relevant of in de huidige zaak al dan niet dienstig kan worden verwezen naar het Unierecht (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat *“Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”*, waarmee het declaratief karakter wordt bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel (RvS 27 mei 2020, nr. 247.652).

De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgt voor de verweerder om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen (cf. RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat derhalve enkel toe een recht op verblijf te erkennen indien blijkt dat is voldaan aan de bij de wet gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de voorliggende aanvraag niet op goede en wettige gronden werd geweigerd.

Zoals de verzoekers zelf pertinent opmerken, is er in deze zaak geen aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht zodat de aanvraag enkel aan de Belgische wet dient te worden afgetoetst zonder dat hierbij dienstig kan worden verwezen naar de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn) en de rechtspraak van het Hof van Justitie hieromtrent.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Middels de bestreden beslissing wordt de in punt 1.2. vermelde aanvraag om de volgende redenen geweigerd:

“Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn grootvader O. A. (...) (xxx) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Op het moment van de aanvraag was betrokkene minderjarig.

Art. 40bis, §2, 3° stelt: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner a/s bedoe/d onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven,

De aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de vader, de genaamde O. Ad. (...) (RR: xxx). Het is redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootvader van het kind te voegen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader. De aanvraag van de vader, de enige wettelijke vertegenwoordiger van het kind dat zich in het Rijk bevindt, werd geweigerd. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de vader te scheiden.

Voor zover de vader wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van zijn eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootvader, dient te worden opgemerkt dat er helemaal geen ouderlijke toestemming is van de moeder om zich met de vader te vestigen in België, om maar te zwijgen van een toestemming om de kinderen bij de grootvader achter te laten in België - een grootvader waar het kind bovendien niet eens bij inwoont.

Bovendien is er evenmin officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de grootmoeder.....) waaruit zou kunnen blijken dat de grootvader over het recht van bewaring zou beschikken. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders gezamenlijk het recht van bewaring over hun kind. Voor zover het kind ook niet bij één van beide ouders wonen, oefenen beide ouders overeenkomstig art. 374 BW nog steeds het ouderlijk gezag uit. Voor zover de ouders dit wensen over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (art. 392 BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van het kind.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

Zoals de verzoekers zelf aangeven, werd de aanvraag ingediend met het oog op de gezinshereniging met de Belgische grootvader die geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie. Derhalve is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §, 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat de verblijfsaanvraag voor hun kind gezamenlijk geschiedde met de aanvraag van de eerste verzoeker. Zij benadrukken dat de aanvraag van de eerste verzoeker dateert van 8 december 2021 en de aanvraag voor het kind van 21 januari 2022.

Hoewel de aanvraag van de eerste verzoeker (8 december 2021) en de aanvraag voor het minderjarig kind (21 januari 2022) niet op exact dezelfde dag werden ingediend, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat *"(d)e aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de vader, de genaamde O. Ad. (RR: xxx). Het is redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootvader van het kind te voegen."* Immers bevestigen de verzoekers zelf dat er op het ogenblik dat de aanvraag voor het minderjarig kind werd ingediend (21 januari 2022) nog geen beslissing inzake de aanvraag van de eerste verzoeker was getroffen. Hoe dan ook betwisten zij niet dat *"(d)e aanvraag van de vader, (...), werd geweigerd."* Voorts blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing dat het gegeven dat het om een gezamenlijke aanvraag ging, geen decisief motief vormt om het verblijfsrecht te weigeren. Deze weigering wordt namelijk reeds op decisieve wijze verantwoord door de vaststelling dat er geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring,...) werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de grootvader over het recht van bewaring zou beschikken, hetgeen nochtans vereist is krachtens artikel 40ter juncto 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De kritiek op de loutere vaststelling dat het om een gezamenlijke aanvraag gaat, kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekers benadrukken voorts dat zij samenwonen met hun vijf minderjarige kinderen en zij verwijzen hiervoor naar een politieel verslag van 10 januari 2022. De verzoekers geven aan dat zij samenwonen en het recht van bewaring delen over hun kinderen, dat zij gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kinderen uitoefenen en dat zij ook gezamenlijk beslissen waar hun kind verblijf zal houden. De verzoekers betogen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat het kind zijn intrek zou nemen bij de grootvader, en zij erkennen uitdrukkelijk dat dit ook niet het geval is. De verzoekers stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat beide ouders akkoord zijn om hun kind administratief in regel te stellen in functie van de Belgische grootvader van het kind waarbij het indienen van een verblijfsaanvraag door de eerste verzoeker voor zijn minderjarige zoon, gesteund door de tweede verzoekster gelet op de geschreven toelating harentwege, *in casu* geen overdracht van de voogdij behelst of nog, van het ouderlijk gezag, over het kind aan de grootvader.

Ook deze kritiek is niet dienstig. De verzoekers verliezen immers uit het oog dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §, 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat *"de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"*. Toepast op de voorliggende aanvraag waarbij voor O.S. om een verblijfsrecht wordt verzocht in functie van de Belgische grootvader, betekent dit dus dat de grootvader (of dienst echtgenote/geregistreerde partner) over het recht van bewaring dient te beschikken.

In die zin wordt in de bestreden akte op pertinente wijze vastgesteld dat er geen officieel bewijs voorligt waaruit zou kunnen blijken dat de grootvader over het recht van bewaring zou beschikken, waarbij ook op goede gronden wordt verwezen naar de artikelen 372 en 374 van het Burgerlijk Wetboek en waaruit op wettige wijze wordt afgeleid dat de betrokken *"niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 (voldoet) om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging"*.

De Raad wijst er verder op dat artikel 35, § 1, tweede lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) als volgt luidt: *"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."*

Aangezien het kind zijn gewone verblijfplaats in België had op het moment dat de uitoefening van het ouderlijk gezag werd ingeroepen, is het Belgische recht van toepassing. Het recht van bewaring is een

onderdeel van het ouderlijk gezag; het heeft een ruimere invulling dan alleen de materiële bewaring van het kind en betreft ook het recht van opvoeding.

In het Belgisch recht valt de uitoefening van het ouderlijk gezag onder de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek en meer bepaald de artikelen 373 en 374 van Burgerlijk Wetboek, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing.

Artikel 373 van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

“Wanneer de ouders samenleven, oefenen zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uit. Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met de andere ouder wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met gezag verband houdt behouden de bij de wet bepaalde uitzonderingen. Bij gebreke van instemming kan één van beide ouders de zaak bij de familierechtbank aanhangig maken. De rechtbank kan één van de ouders toestemming verlenen alleen op te treden voor één of meer bepaalde handelingen”

Artikel 374, § 1, van het Burgerlijk Wetboek luidt:

“Wanneer de ouders niet samenleven, blijven zij het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen en geldt het in artikel 373, tweede lid, bepaalde vermoeden. Bij gebreke van overeenstemming over de organisatie van de huisvesting van het kind, over de belangrijke beslissingen betreffende zijn gezondheid, zijn opvoeding, zijn opleiding en zijn ontspanning en over de godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes of wanneer deze overeenstemming strijdig lijkt met het belang van het kind, kan de bevoegde familierechtbank de uitoefening van het ouderlijk gezag uitsluitend opdragen aan één van beide ouders. Hij kan eveneens bepalen welke beslissingen met betrekking tot de opvoeding alleen met instemming van beide ouders kunnen worden genomen. Hij bepaalt de wijze waarop de ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, persoonlijk contact met het kind onderhoudt. Dat persoonlijk contact kan enkel om bijzonder ernstige redenen worden geweigerd. De ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, behoudt het recht om toezicht te houden op de opvoeding van het kind. Hij kan bij de andere ouder of bij derden alle nuttige informatie hieromtrent inwinnen en zich in het belang van het kind tot de familierechtbank wenden.”

Uit voormelde bepalingen volgt aldus dat in beginsel het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders en dat de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag enkel kan gewijzigd worden via een gerechtelijke beslissing.

De verzoekers benadrukken dat zij gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kinderen uitoefenen en aldus bevestigen zij dat de Belgische grootvader O.A. niet beschikt over het recht van bewaring over het minderjarig kind O.S., zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt uiteengezet.

In de mate dat de verzoekers de overtuiging zijn toegedaan dat het volgens hen niet vereist zou zijn dat de Belgische referentiepersoon over het recht van bewaring van hun minderjarig kind O.S. dient te beschikken, houdt dit de negatie van de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in. Deze kritiek faalt dan ook naar recht.

Verder kan de verweerder worden gevolgd in zijn verweer dat er zich in het administratief dossier een document bevindt van 14 mei 2021 waarin de moeder van de kinderen aangeeft dat zij akkoord is dat de eerste verzoeker, vader van de kinderen, zich in België met de kinderen zou vestigen, maar dat dit document niet in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 21 januari 2022 werd voorgelegd. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten dat hij dit stuk niet in rekening nam bij het beoordelen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 21 januari 2022. Het is immers de aanvrager die de bewijslast draagt om aan te tonen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden die zijn bepaald in de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit dit stuk evenmin kan blijken dat de grootvader O.A. over het recht van bewaring over het minderjarig kind O.S. zou beschikken, zodat het determinerende weigeringsmotief hoe dan ook overeind blijft.

Ook uit het gegeven dat de grootvader van het minderjarig kind O.S. veelvuldig gelden overmaakte aan de eerste verzoeker (vader van het minderjarig kind O.S.), zoals de verzoekers thans aanvoeren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen bewijs voorligt dat de Belgische grootvader over het recht van bewaring over het minderjarig kind O.S. zou beschikken.

De verzoekers merken nog op dat zij niet inzien waarom het toestaan van de verblijfsaanvraag voor het kind niet zijn belang zou dienen. Het komt de gemachtigde evenwel toe bij het beoordelen van een aanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet na te gaan of de aanvrager heeft aangetoond dat de wettelijke verblijfsvoorwaarden zijn vervuld. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde niet op goede gronden heeft geoordeeld dat *in casu* niet aan de voorwaarde is voldaan dat de referentiepersoon het recht van bewaring heeft over het minderjarig kind. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De betrokken wettelijke verblijfsvoorwaarden laten niet toe een verblijfsrecht toe te staan op grond van het loutere "*belang van het kind*". Daarnaast wordt in de bestreden akte enkel gesteld dat het niet in het belang is van het kind om het van zijn vader te scheiden, hetgeen de verzoekers niet tegenspreken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekers geven aan dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden door het blijvend talmen van de verweerder om een beslissing te nemen over de voorliggende aanvraag, waardoor zij in het ongewisse bleven. Deze kritiek heeft echter geen uitstaans met de bovenstaande beginselen, maar betreft eerder het beginsel van de redelijke termijn. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan, in het algemeen en specifiek gelet op hetgeen voorafgaat onder punt 3.2.2., voorts hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat de gevraagde verblijfsrecht zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, in hoofde van O.S. een recht op verblijf zou ontstaan. De verzoekers hebben derhalve geen belang bij hun grief dat de verweerder te lang heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen inzake de voorliggende aanvraag. Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE